

Na tomto místě jsem si vzpomněl na cestopis Bengta Danielssona [Bumerang](#), který mne velice zaujal. Mimo jiné popisem velice zvláštního vztahu australských úřadů k technice. V době autorova putování po cestách a necestách nejmenšího kontinentu platné předpisy neuznávaly ukazatele směru na silničních vozidlech a šofér musel změnu své jízdy ukazovat rukou vystrčenou z okna. Na opačné straně mu pomáhal spolujezdec a pro případ sólové jízdy musel být vybaven „ručičkou“ na tyči.

Doufám, že na podobnou nedůvěru úředního šimla nenarazí projekt autonomních vlaků. Snad se protinožci v tomto směru zcivilizovali. Jak je to ovšem s pravidelným vyhlašováním stávek za účelem využití příznivého počasí k rodinnému kempování, to také nevím. Danielsson s rodinou musel čekat na vyložení svého karavanu z lodě, až taková dovolenková stávka přístavních dělníků skončí. Cosi podobného by také urychlenému zavádění nové technologie moc nesvědčilo.

V každém případě každému, kdo tu knihu nezná, její přečtení doporučuji. Dozví se z ní věci z našeho pohledu naprosto neuvěřitelné, třeba také o tehdejší (kniha vznikla v roce 1956) australské železnici a cestování po ní. Více se o tomto pozoruhodném díle dovíte pod výše uvedeným odkazem, v jehož zdroji se skrývá i zasvěcený komentář, který mnohé napoví.

PhDr. Zbyněk Zlinský